Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

20. detsember 2017 *

Apellatsioonkaebus – Riigiabi – Digitaaltelevisioon – Abi maapealse digitaaltelevisiooni kasutuselevõtuks äärealadel ja vähem linnastunud piirkondades – Maapealseid digitaaltelevisiooniplatvorme kasutavate operaatorite toetamine – Otsus, millega abimeetmed tunnistatakse siseturuga osaliselt kokkusobimatuks – Mõiste „riigiabi“ – Eelis – Üldist majandushuvi pakkuv teenus – Määratlus – Liikmesriikide kaalutlusõigus

Kohtuasjas C-70/16 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 5. veebruaril 2016 esitatud apellatsioonkaebus,

Comunidad Autónoma de Galicia,

Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal), asukoht Santiago de Compostela (Hispaania),

esindajad: *abogado* F. J. García Martínez ja *abogado* B. Pérez Conde,

apellandid,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: P. Němečková, É. Gippini Fournier ja B. Stromsky,

kostja esimeses kohtuastmes,

SES Astra SA, asukoht Betzdorf (Luksemburg), esindajad: *abogado* F. González Díaz, *abogado* V. Romero Algarra ja *avocat* F. Salerno,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president T. von Danwitz, kohtunikud C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (ettekandja) ja C. Lycourgos,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

olles 7. septembri 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Comunidad Autónoma de Galicia (Galicia autonoomne piirkond, Hispaania) ja Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (edaspidi „Retegal“) paluvad oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 26. novembri 2015. aasta otsuse Comunidad Autónoma de Galicia ja Retegal *vs.* komisjon (T-463/13 ja T-464/13, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, ei avaldata, EU:T:2015:901), millega Üldkohus jättis rahuldamata nende hagid nõudega tühistada komisjoni 19. juuni 2013. aasta otsus 2014/489/EL riigiabi SA.28599 (C 23/2010 (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)) kohta, mida Hispaania Kuningriik andis maapealse digitaaltelevisiooni kasutuselevõtuks äärealadel ja vähem linnastunud piirkondades (väljaspool Castilla-La Manchat) (ELT 2014, L 217, lk 52; edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

2 Vaidluse aluseks olevad asjaolud tõi Üldkohus välja vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–22. Käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib need kokku võtta järgmiselt.

3 Käesolev kohtuasi käsitleb rida meetmeid, mille võtsid Hispaania ametivõimud Hispaanias analoogringhäälingult digitaalringhäälingule ülemineku raames kogu riigi territooriumil peale Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha (Castilla-La Mancha autonoomne piirkond) (edaspidi „kõnealune meede“).

4 Hispaania Kuningriik kehtestas õigusliku raamistiku analoogringhäälingult digitaalringhäälingule ülemineku protsessi edendamiseks, jõustades muu hulgas 14. juuni 2005. aasta seaduse 10/2005 kiireloomuliste meetmete kohta eesmärgiga edendada maapealset digitaaltelevisiooni ja kaabeltelevisiooni liberaliseerimist ning toetada pluralismi (Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo) (*BOE* nr 142, 15.6.2005, lk 20562), ja kuninga 29. juuli 2005. aasta dekreedi 944/2005, millega kiidetakse heaks riiklik maapealse digitaaltelevisiooni tehniline kava (Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre) (*BOE* nr 181, 30.7.2005, lk 27006, edaspidi „kuninga dekreet 944/2005”). Selle kuninga dekreediga kehtestati era- ja avalik-õiguslikele riiklikele ringhäälinguorganisatsioonidele kohustus tagada vastavalt 96% ja 98% elanikkonnast maapealse digitaaltelevisiooni vastuvõtt.

5 Analoogtelevisioonilt maapealsele digitaaltelevisioonile ülemineku võimaldamiseks jaotasid Hispaania ametivõimud riigi territooriumi kolmeks piirkonnaks: „I piirkond“, „II piirkond“ ja „III piirkond“. Käesolevas kohtuasjas käsitletav II piirkond katab vähem linnastunud piirkondi ja äärealasid, mis hõlmavad 2,5% Hispaania elanikkonnast. Selles piirkonnas ringhäälinguorganisatsioonid digiteerimisse ei investeerinud, kuna puudus kaubanduslik huvi, mistõttu Hispaania ametivõimud rakendasid riiklikku rahastamist.

6 Hispaania ministrite nõukogu (Consejo de Ministros) võttis 2007. aasta septembris vastu maapealsele digitaaltelevisoonile ülemineku riikliku kava, mille eesmärk oli katta maapealse digitaaltelevisiooni levialaga sama suur hulk Hispaania elanikkonnast, kui see oli aastal 2007 analoogtelevisiooni puhul, see tähendab rohkem kui 98% sellest elanikkonnast ja kogu või peaaegu kogu elanikkond Baskimaa, Kataloonia ja Navarra autonoomsetes piirkondades (Hispaania).

7 Maapealse digitaaltelevisiooni levialaga katmise eesmärkide saavutamiseks nägid Hispaania ametivõimud ette lubada riiklikku rahastust, eelkõige maapealse digiteerimise protsessi toetuseks II piirkonnas ja konkreetsemalt selles piirkonnas asuvatel autonoomsete piirkondade aladel.

8 Hispaania tööstus-, turismi- ja kaubandusministeerium (Ministerio de Industria, Turismo y Comercio, edaspidi „TTKM“) võttis 2008. aasta veebruaris vastu otsuse, et parandada telekommunikatsioonitaristut ja määrata kindlaks infoühiskonna arendamiseks võetavate meetmete riikliku rahastamise kriteeriumid ja jaotuse „Plan Avanza“ kava raames. Selle otsuse alusel heaks kiidetud eelarve anti osaliselt kasutada televisiooni digiteerimiseks II piirkonnas.

9 Digiteerimine viidi läbi 2008. aasta juulist kuni novembrini. TTKM kandis seejärel vahendid üle autonoomsetele piirkondadele, kes kohustusid katma ettevõtmise ülejäänud kulud oma eelarvest.

10 2008. aasta oktoobris otsustas Hispaania ministrite nõukogu määrata täiendavad rahalised vahendid, et laiendada maapealse digitaaltelevisiooni levialaga katmist ja viia see lõpule üleminekukavadega, mis tuli ellu viia 2009. aasta esimeses pooles.

11 Seejärel alustasid autonoomsed piirkonnad maapealse digitaaltelevisiooni laiendamise protsessi. Selleks korraldasid nad hankeid või usaldasid selle laiendamise eraõiguslikele ettevõtjatele. Mõnel juhul palusid autonoomsed piirkonnad selle laiendamise enda peale võtta valdadel.

12 18. mail 2009 sai Euroopa Komisjon SES Astra SA-lt kaebuse Hispaania Kuningriigi riigiabikava kohta analoogtelevisioonilt maapealsele digitaaltelevisioonile ülemineku jaoks II piirkonnas. SES Astra sõnul sisaldas see kava teatamata jäetud abi, mis võis kaasa tuua konkurentsimoonutuse maapealsete ja satelliitringhäälinguplatvormide vahel.

13 Komisjon teatas 29. septembri 2010. aasta kirjaga Hispaania Kuningriigile oma otsusest algatada kõnealuse abikava suhtes kogu Hispaania territooriumil peale Castilla-La Mancha autonoomse piirkonna – mille suhtes alustati eraldi menetlust – ELTL artikli 108 lõikes 2 osutatud menetlus.

14 Seejärel võttis komisjon vastu vaidlusaluse otsuse, mille resolutsiooni artiklis 1 on tuvastatud, et maapealse televisiooniplatvormi operaatoritele maapealse digitaaltelevisiooni võrgu kasutuselevõtmiseks, hooldamiseks ja käitamiseks II piirkonnas riigiabi andmisel rikuti ELTL artikli 108 lõiget 3 ja et see on siseturuga kokkusobimatu, välja arvatud abi osas, mis anti kooskõlas tehnoloogilise neutraalsuse kriteeriumiga. Kõnealuse otsuse resolutsiooni artikkel 3 kohustab asjaomase kokkusobimatu abi maapealse digitaaltelevisiooni operaatoritelt tagasi nõudma, sõltumata sellest, kas nad said abi otse või kaudselt.

15 Vaidlusaluse otsuse põhjendustes leidis komisjon esiteks, et erinevad riigi tasandil vastu võetud õigusaktid ning TTKMi ja autonoomsete piirkondade vahel sõlmitud lepingud moodustasid maapealse digitaaltelevisiooni leviala laiendamisel II piirkonnas rakendatava abikava aluse. Praktikas rakendasid autonoomsed piirkonnad Hispaania valitsuse suuniseid maapealse digitaaltelevisiooni leviala laiendamise kohta.

16 Teiseks asus komisjon seisukohale, et kõnealust meedet tuli pidada riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Komisjon märkis sellega seoses eelkõige, et Hispaania ametivõimud tõid oma ainsa näitena välja Baskimaa autonoomse piirkonna juhtumi, väitmaks, et vastavalt Euroopa Kohtu poolt 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, edaspidi „Altmarki kohtuotsus“, EU:C:2003:415) kehtestatud kriteeriumidele riigiabi antud ei ole. Komisjoni hinnangul ei olnud aga täidetud esimene selle kohtuotsuse tingimus (edaspidi „Altmarki esimene tingimus“), mille kohaselt esiteks peab abi saav ettevõtja tegelikult täitma avaliku teenuse osutamise kohustusi ning teiseks peavad need kohustused olema täpselt määratletud. Lisaks sellele ei olnud täidetud ka selle kohtuotsuse neljas tingimus, kuna ei olnud tagatud, et autonoomse piirkonna kulud oleks üldistes huvides võimalikult väiksed.

17 Kolmandaks leidis komisjon, et kõnealust meedet ei saa pidada siseturuga kokkusobivaks riigiabiks vastavalt ELTL artikli 107 lõike 3 punktile c, sõltumata asjaolust, et meede oli suunatud täpselt määratletud ühist huvi pakkuva eesmärgi saavutamisele ja et esines turutõrge. Komisjon leiab, et kuna kõnealune meede ei vasta tehnoloogilise neutraalsuse põhimõttele, ei ole see meede proportsionaalne ega kujuta endast sobivat vahendit selleks, et tagada tasuta levitatavate kanalite kättesaadavus II piirkonna elanikele.

18 Neljandaks leidis komisjon, et kuna maapealse platvormi käitamist ei olnud avaliku teenusena täpselt määratletud, ei saa kõnealust meedet põhjendada ELTL artikli 106 lõike 2 alusel.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

19 Apellandid esitasid Üldkohtu kantseleisse 30. augustil 2013 hagiavaldused, milles paluti vaidlusalune otsus tühistada.

20 Pärast poolte ärakuulamist otsustas Üldkohus 9. veebruari 2015. aasta kohtumäärusega kohtuasjad suulise menetluse ja kohtuotsuse huvides liita.

21 Hagide põhjendamiseks esitasid apellandid neli väidet. Esimene väide käsitles ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist. Ülejäänud väited olid esitatud teise võimalusena. Teine ja kolmas väide käsitlesid kõnealuse abi kokkusobivust siseturuga. Need väited tuginesid ELTL artikli 106 lõikes 2 ja artikli 107 lõike 3 punktis c sätestatud lubavate tingimuste rikkumisele. Neljanda väitega väitsid apellandid, et komisjon oli ekslikult lugenud Retegali „ebaseadusliku abi saajaks“.

22 Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuses kõik väited sisuliselt tagasi ja seetõttu jättis hagid tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded

23 Apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– lahendada tühistamisnõuded lõplikult ja tühistada vaidlusalune otsus, ja

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

24 Komisjon ja SES Astra paluvad Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

Apellatsioonkaebus

25 Apellandid esitavad oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks neli väidet. Esimene väide tugineb õigusnormi rikkumisele seoses sellega, et Üldkohus ei tühistanud vaidlusalust otsust osaliselt, olgugi et ta nõustus apellantide neljanda tühistamisväitega, mis tugines hindamisveale seoses sellega, et Retegal loeti ebaseadusliku abi saajaks. Teine väide tugineb ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumisele, kuna Üldkohus leidis, et kõnealuse meetme riigiabiks tunnistamiseks nõutavad tingimused olid täidetud. Kolmas väide tugineb põhjendamiskohustuse ja ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumisele, kuna Üldkohus tuvastas vääralt selle meetme valikulise laadi. Neljanda väite kohaselt rikuti õigusnormi ELTL artikli 14, ELTL artikli 106 lõike 2 ja protokolli nr 26 üldhuviteenuste kohta tõlgendamisel.

Esimene väide

Poolte argumendid

26 Apellandid väidavad oma esimese väitega, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kuna ta oleks nende neljanda tühistamisväite analüüsi lõpuks pidanud nende hagi osaliselt rahuldama vastavalt ELTL artikli 264 nõuetele.

27 Esiteks väidavad apellandid, et nagu Üldkohus ka ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 160 möönis, tuleb komisjoni otsuse resolutsiooni lugeda koostoimes selle otsuse põhjendustega. Nad märgivad, et vaidlusaluse otsuse resolutsioon tõepoolest ei nimeta sõnaselgelt abisaajaid ega abi summat. Resolutsioonis tehtud viide selle otsuse jaotisele 6.2 ja seega põhjendustele 193 ning 194 võtab aga õigusliku mõju vaidlustatud kohtuotsuse punktides 149–163 esitatud järeldustelt.

28 Teiseks leiavad apellandid, et arvestades nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [ELTL artikli 108] kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339), artikleid 13 ja 14, ei saanud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 153 õiguspäraselt kinnitada, et vaidlusaluse otsuse põhjendustes 193 ja 194 on üksnes esitatud vajalik teave kõnealuse ebaseadusliku abi tagasinõudmiseks.

29 Kolmandaks väidavad apellandid, et kuigi vaidlustatud kohtuotsuses on leitud, et vaidlusaluse otsuse põhjendustest, milles komisjon nimetas abisaajad ja tagasinõutava abisumma, ei saa tuleneda mingeid tagajärgi, jättis Üldkohus ekslikult selle järelduse asjaomase kohtuotsuse resolutsioonis kajastamata.

30 Neljandaks leiavad apellandid, et nimetatud puuduse tõttu ei ole Hispaania ametivõimudel kõnealuse ebaseadusliku abi tagasinõudmise menetluses võimalik hinnata vaidlusaluse otsuse ulatust, mida aga nõuab muu hulgas õiguskindluse põhimõte.

31 Komisjon väidab, et esimene väide põhineb vaidlustatud kohtuotsuse vääral mõistmisel, kuna vastupidi apellantide väidetule ei ole selles kohtuotsuses nõustutud ühegi esimeses kohtuastmes esitatud argumendiga.

32 SES Astra leiab, et esimene väide on ilmselgelt vastuvõetamatu, sest tegelikult soovitakse sellega vaidlustada Üldkohtu poolt antud faktilisi hinnanguid.

Euroopa Kohtu hinnang

33 Apellandid väidavad oma esimese väitega sisuliselt, et vaidlustatud kohtuotsuse nende põhjenduste alusel, milles Üldkohus väidetavalt nõustus neljanda tühistamisväitega, mille kohaselt tehti hindamisviga Retegali kvalifitseerimisega kõnealuse ebaseadusliku abi saajaks, oleks tulnud vaidlusalune otsus osaliselt tühistada.

34 Kuna apellantide argument puudutab väidetavat ebakõla vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste ja resolutsiooni vahel, siis tuleb SES Astra argument selle väite vastuvõetamatuse kohta tagasi lükata.

35 Sisulisest küljest põhineb kõnealune väide vaidlustatud kohtuotsuse ilmselgelt vääral mõistmisel.

36 Nimelt nähtub selle kohtuotsuse punktidest 151 ja 160 selgelt, et vastupidi apellantide väidetule ei nõustunud Üldkohus nende neljanda tühistamisväitega, vaid lükkas selle tulemusetuna tagasi.

37 Sellega seoses tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktist 153, et Üldkohus vastas eelkõige apellantide argumentidele, meenutades, et vaidlusaluse otsuse põhjendustes 189–195, mis asuvad selle otsuse jaotises 6.2, andis komisjon Hispaania Kuningriigile üksnes teavet kõnealusest meetmest kasu saavate isikute kohta selleks, et liikmesriik saaks täita oma tagasinõudmis- ja teavitamiskohustused, mis on kõnealuse otsuse artiklites 3 ja 4 ette nähtud.

38 Lisaks täpsustas Üldkohus selles punktis, et kuivõrd komisjon oli vaidlusaluse otsuse põhjenduses 193 leidnud esiteks, et Galicia olukord kuulus abikorra kategooriasse, milles võrgu laiendamine tehti ülesandeks riigi osalusega ettevõtjale, kes tegutseb võrguoperaatorina, ja teiseks, et Retegal oli selles autonoomses piirkonnas kõnealusest meetmest kasu saav isik, kujutasid need kaalutlused endast selle otsuse staadiumis esialgset hinnangut asjaomase abikorra seaduslikkuse analüüsis. Üldkohus leidis nimelt, et need järeldused ei kujutanud endast õiguslikult siduvat seisukohta Galicia olukorra ja Retegali abisaajaks lugemise suhtes, kuna vaidlusaluse otsuse põhjenduse 189 kohaselt jäi see olukord Hispaania ametivõimude hinnata.

39 Nii järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 160, et Hispaania Kuningriigi kohustus on kõnealuse otsuse artiklis 4 nimetatud vaidlusaluse abi tagasinõudmise raames kindlaks määrata, kas Galiciat puudutav abi jääb tagasinõudmiskohustuse kohaldamisalast välja, arvestades sama otsuse artiklites 1 ja 3 sätestatut, koostoimes otsuse põhjendustega 185 ja 186. Seega osas, milles apellandid väitsid sisuliselt, et komisjon oli Galicias tagasinõutava abi kohta teinud ekslikke järeldusi, otsustas Üldkohus, et need argumendid ei ole tulemuslikud.

40 Seega tuleb esimene väide ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

41 Teise väitega heidavad apellandid Üldkohtule ette, et viimane eiras tal Euroopa Kohtu ja Üldkohtu praktika kohaselt lasuva kontrollikohustuse ulatust, kuna ta kinnitas kõnealuse meetme riigiabiks kvalifitseerimist, tuginedes vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 57, 61 ja 79. Nad väidavad sellega seoses, et Üldkohus ei kontrollinud komisjoni esitatud faktide täpsust ega arvestanud apellantide poolt kohtule esitatud tõendeid, mis käsitlesid eelkõige kõnealuse tegevuse majanduslikku laadi.

42 Esiteks kirjeldas Üldkohus Galiciaga seotud tegevust ilmselgelt vääralt, märkides eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61, et maapealse digitaaltelevisiooni võrku saab kasutada ärilisel eesmärgil, kuigi apellandid olid esimeses kohtuastmes tõendanud, et kõnealuse võrgu tehniliste iseärasuste ja varustatuse taseme ning kohaldatavate õigusnormide tõttu see nii ei ole. Sellest tulenevalt on moonutatud käesolevas asjas olulisi fakte ja rikutud kohtupraktikat, mis käsitleb kohtuliku kontrolli ulatust riigiabi valdkonnas.

43 Teiseks, jättes vaidlustatud kohtuotsuses arvesse võtmata asjaolu, et kõnealust võrku ei ole ärilisel eesmärgil kasutatud ja et see ei ole sel eesmärgil rajatud, ei kontrollinud Üldkohtus täieulatuslikult seda, kas kõnealune meede kuulub ELTL artikli 107 lõike 1 kohaldamisalasse või mitte. Nimelt nähtub siseriiklikest õigusnormidest, et vallad koostöös autonoomsete piirkondadega osutasid maapealse digitaaltelevisiooni signaalile eranditult ainult tugiteenust. Seda teenust saab osutada üksnes piirkondades, mida maapealne digitaaltelevisoon üldse ei kata, ning ilma igasuguse rahalise vastutasuta. See ei moonuta kuidagi konkurentsi ja siseriikliku õiguse kohaselt on tegemist avaliku teenusega.

44 Kolmandaks moonutas Üldkohus apellantide hinnangul siseriiklikku õigust, täpsemalt kuninga dekreedi 944/2005 12. lisasätet, kinnitades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79, et kõnealust võrku saab kasutada muude kui maapealse digitaaltelevisooni teenuste osutamiseks, olgugi et asjaomasest õigusest tuleneb selgelt, et seda võrku saab kasutada vaid maapealse digitaaltelevisiooni jaoks.

45 Komisjon ja SES Astra leiavad, et see väide on vastuvõetamatu. Esiteks soovitakse sellega vaidlustada Üldkohtu faktilisi hinnanguid. Teiseks piirdub see väide Üldkohtus juba esitatud argumentide kordamisega.

Euroopa Kohtu hinnang

46 Apellantide teine väide puudutab Üldkohtu väidetavalt ekslikke hinnanguid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 57, 61 ja 79, mis käsitlevad Galiciaga seotud tegevuse majanduslikku laadi. Nende hinnangute tõttu rikkus Üldkohus apellantide sõnul õigusnormi, kvalifitseerides kõnealuse meetme „riigiabiks“ ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

47 Nagu nähtub ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, on apellatsioonkaebuse esitamine piiratud õigusküsimustega. Seega on ainult Üldkohus pädev tuvastama ja hindama asjakohaseid fakte ning hindama tõendeid. Välja arvatud juhul, kui kohtule esitatud tõendeid või fakte on moonutatud, ei ole kõnealuste faktide ja tõendite hindamine seega niisugune õigusküsimus, mis kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsiooni korras läbivaatamisele (vt eelkõige kohtumäärus, 21.4.2016, Dansk Automat Brancheforening *vs.* komisjon, C-563/14 P, ei avaldata, EU:C:2016:303, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

48 Samade sätete ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punkti d kohaselt peab apellatsioonkaebuses olema selgelt märgitud kohtuotsuse, mille tühistamist nõutakse, vaidlustatud osad ning õiguslikud argumendid, mis konkreetselt seda nõuet toetavad. Nendest sätetest tulenevale põhjendamiskohustusele ei vasta apellatsioonkaebus, mis piirdub Üldkohtus juba esitatud väidete ja argumentide, sealhulgas otseselt selle kohtu poolt tagasi lükatud asjaoludel põhinevate väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega ega sisalda argumentatsiooni, mis konkreetselt viitaks vaidlustatud kohtuotsuses väidetavalt sisalduvale õigusnormi rikkumisele. Nimelt kujutab selline apellatsioonkaebus endast tegelikult nõuet vaadata lihtsalt uuesti läbi Üldkohtule esitatud hagiavaldus, mis ei ole aga Euroopa Kohtu pädevuses (vt eelkõige kohtumäärus, 21.4.2016, Dansk Automat Brancheforening *vs.* komisjon, C-563/14 P, ei avaldata, EU:C:2016:303, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

49 Esiteks tuleb tõdeda, et korrates sisuliselt samu argumente, mis esitati Üldkohtus, soovivad apellandid käesoleva väitega suures osas just nimelt vaidlustada Üldkohtu järeldusi ja faktilisi hinnanguid esimese tühistamisväite esimese ja teise osa analüüsimise raames. Nii toimides üritavad nad tegelikult saavutada seda, et vaadataks uuesti läbi faktid ja tõendid, mille nad esitasid esimeses kohtuastmes selleks, et tõendada esiteks, et Galicia autonoomse piirkonna tegevus kujutas endast avaliku võimu eesõiguste teostamist, mitte aga majandustegevust, ning teiseks, et kõnealuse meetmega ei kaasnenud mingit vahendite ülekandmist.

50 Teiseks, mis puudutab faktide ja siseriikliku õiguse väidetavat moonutamist, millele apellandid viitavad, siis peavad viimati nimetatud käesoleva kohtuotsuse punktis 47 meenutatud sätete kohaselt märkima selgelt tõendid, mida Üldkohus moonutas, ja tooma välja vead analüüsis, mis nende hinnangul selle moonutamise kaasa tõid. Pealegi tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et moonutamine peab selgelt nähtuma toimikumaterjalidest, ilma et oleks vaja faktilisi asjaolusid ja tõendeid uuesti hindama asuda (vt selle kohta kohtuotsus, 30.11.2016, C-486/15 P, EU:C:2016:912, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).

51 Järelikult tuleb faktide moonutamist puudutavad argumendid kohe tagasi lükata, kuna apellandid ei ole oma argumentatsioonis esitanud ühtegi asjaolu, millest nähtuks selgelt, et Üldkohus fakte selliselt moonutas.

52 Neil asjaoludel tuleb teine väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

53 Kolmanda väitega heidavad apellandid Üldkohtule ette, et viimane rikkus oma põhjendamiskohustust ja tegi hindamisvea, kui nõustus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85 vaidlusaluse otsuse punktis 113 antud abi valikulise laadi kvalifikatsiooniga.

54 Nende sõnul ei näita Üldkohus, mil määral on Galicia II piirkonna valdade, see tähendab maapealset tehnoloogiat kasutavate valdade olukord sarnane nende valdade olukorraga, kus kasutatakse muid tehnoloogiaid, näiteks satelliittehnoloogiat. Olukordade sarnasuse analüüsimine on aga abi valikulise laadi tuvastamise vajalik eeltingimus.

55 Komisjon on seisukohal, et see väide on tulemusetu ning täiesti põhjendamatu. Ta väidab, et kui meedet, mis ei ole üldist laadi, kohaldatakse üksnes ühes tegevussektoris või konkreetse geograafilise piirkonna ettevõtjate suhtes, on valikulisuse tingimus täidetud. Eeldades, et abi andmisel järgiti tehnoloogilise neutraalsuse põhimõtet, on käesoleval juhul siiski tegemist valikulise meetmega, kuna seda kohaldatakse ühes tegevussektoris ehk ringhäälingusektoris, mitte kõikide ettevõtjate suhtes.

56 SES Astra leiab, et see väide on ilmselgelt vastuvõetamatu ja igal juhul põhjendamatu.

Euroopa Kohtu hinnang

57 Kolmanda väitega vaidlustavad apellandid vaidlustatud kohtuotsuse punkti 85, kuna selles nõustutakse komisjoni analüüsiga kõnealuse meetme valikulise laadi kohta.

58 Eelise valikulisust puudutav tingimus on aluseks mõistele „riigiabi“ ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, kuna see keelab abi, mis „soodusta[b] teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist“. Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et kõnealuse tingimuse hindamisel tuleb kindlaks teha, kas antud õigusliku korra raames võetud siseriiklik meede võib soodustada „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist” võrreldes teiste ettevõtjate või tootmisega, mis on nimetatud korra eesmärki arvestades sarnases faktilises ja õiguslikus olukorras (kohtuotsus, 21.12.2016, komisjon *vs.* Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

59 Lisaks olgu meenutatud, et Üldkohtu hinnangut selle kohta, kas põhjendus on piisav või mitte, kontrollib apellatsiooniastmes Euroopa Kohus (kohtuotsused, 28.6.2005, Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 453, ja 26.7.2017, nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika). ELTL artiklis 296 nõutud põhjendamine peab vastama asjaomase õigusakti laadile ning kajastama selgelt ja ühemõtteliselt akti andnud institutsiooni kaalutlusi, võimaldamaks huvitatud isikutel võetud meetme põhjendustega tutvuda ja pädeval kohtul kontrolli teostada (kohtuotsus, 8.3.2017, Viasat Broadcasting UK *vs.* komisjon, C-660/15 P, EU:C:2017:178, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Abimeetme valikulisust nõudva tingimuse analüüsimise kohta on Euroopa Kohus otsustanud, et see analüüs peab olema piisavalt põhjendatud, et võimaldada täielikku kohtulikku

kontrolli eelkõige selle üle, kas meetme kohaldamisalasse kuuluvate ettevõtjate olukord on sarnane kohaldamisalast välja jäetud ettevõtjate omaga (kohtuotsus, 21.12.2016, komisjon *vs.* World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 94).

60 Käesoleval juhul vastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86 apellantide esimeses kohtuastmes esitatud argumendile, mille kohaselt ei olnud vaidlusaluse otsuse põhjenduses 113 esitatud kõnealuse meetme valikulist laadi puudutavad põhjendused piisavad. Üldkohus lükkas selle argumendi tagasi, kuna põhjendustes oli märgitud, et sellest meetmest saab kasu üksnes ringhäälingusektor ja et selles sektoris puudutab see meede vaid ettevõtjaid, kes tegutsevad maapealse platvormi turul.

61 See mõttekäik on õiguslikult väär. Nimelt ei sisalda vaidlustatud otsuse põhjendused - muu hulgas mitte rohkem kui vaidlustatud kohtuotsuse omad - ühtegi viidet, mis lubaks mõista, miks tuleks järeldada, et ringhäälingusektoris tegutsevad ettevõtjad on faktiliselt ja õiguslikult sarnases olukorras muudes sektorites tegutsevate ettevõtjatega või et maapealset tehnoloogiat kasutavad ettevõtjad on sellises sarnases olukorras muid tehnoloogiaid kasutavate ettevõtjatega. Komisjoni argumendiga, mille kohaselt ei olnud põhjendamine selles osas vajalik, kuna valikulisuse tingimus on automaatselt täidetud juhul, kui meedet kohaldatakse üksnes ühes tegevussektoris või konkreetses geograafilises piirkonnas asuvate ettevõtjate suhtes, ei saa nõustuda. Euroopa Kohus on nimelt leidnud, et meede, mida kohaldatakse vaid ühes tegevussektoris või selle sektori ühe osa ettevõtjate suhtes, ei ole tingimata valikuline. Meede on valikuline vaid siis, kui konkreetses õigusnormistikus kaasneb meetmega eelis teatud ettevõtjate jaoks võrreldes teistega, kes tegutsevad muudes sektorites või samas sektoris ning kes asuvad nimetatud korraga taotletavat eesmärki arvesse võttes sarnases faktilises ja õiguslikus olukorras (kohtuotsus, 21.12.2016, komisjon *vs.* Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, punkt 58).

62 Selline põhjenduste puudumine kujutab endast oluliste menetlusnormide rikkumist ja takistab seega liidu kohtul kontrolli teostada.

63 Neil asjaoludel tuleb kolmanda väitega nõustuda.

Neljas väide

64 Neljandas väites tuginevad apellandid õigusnormi rikkumisele ELTL artikli 14, ELTL artikli 106 lõike 2 ja protokolli nr 26 üldhuviteenuste kohta tõlgendamisel. See väide jaguneb kolme ossa.

Esimene väiteosa

– Poolte argumendid

65 Käesoleva väite esimene osa tugineb õigusnormi rikkumisele, mis puudutab liikmesriikide kaalutlusõigust asjaomase üldist majandushuvi pakkuva teenuse määratlemisel.

66 Apellandid leiavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99, 101 ja 111, kui ta otsustas, et maapealse võrgu käitamine ei olnud määratletud üldist majandushuvi pakkuva teenusena Altmarki esimese tingimuse tähenduses. Nad väidavad sellega seoses, et Üldkohus vaid välistas põhimõtteliselt, et seda käitamist võiks määratleda üldist majandushuvi pakkuva teenusena, jättes analüüsimata II piirkonnas olemasolevat taristut iseloomustavad erilised asjaolud ja eelkõige, kas see taristu oli äriliselt kasutatav.

67 Apellantide sõnul piirdus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100–105 siseriiklike telekommunikatsiooniseaduste analüüsimisega, jättes arvestamata asjaolu, et Euroopa Kohtu ja Üldkohtu praktika kohaselt määratleti avaliku teenuse osutamise ülesanne erinevate järjestikuste ametlike õigusaktidega ja eelkõige kuninga dekreedi 944/2005 12. lisasättega, millega kehtestati eeskirjad piirkondlike ja kohalike ametivõimude sekkumiseks avaliku teenuse osutamisel, ning koostöölepingutega, mis sõlmiti riigi, Galicia autonoomse piirkonna ja Galicia valdade vahel. Üldkohus mõistis seega kõnealuse teenuse tõelist laadi valesti.

68 Üldkohus piirdus vääralt järeldusega, et maapealse võrgu käitamist ei olnud siseriiklikus õiguses avaliku teenusena määratletud, võtmata arvesse Galicia II piirkonnas olemasolevat taristut iseloomustavaid erilisi asjaolusid. Lisaks sellele rõhutavad apellandid, et seoses üksustega, kellele on avaliku teenuse osutamise ülesanne pandud, täpsustab siseriiklik õigus selgelt, et see ülesanne on pandud valdadele koostöös Galicia autonoomse piirkonnaga. Lõpuks, mis puudutab küsimust, kas avaliku teenuse osutamise kohustused on siseriiklikus õiguses nõuetekohaselt määratletud, siis märgivad apellandid, et kuninga dekreedi 944/2005 12. lisasättes on täpsustatud, et teenus, mille osutamine usaldatakse kohalikele omavalitsustele, seisneb tema hallatavatele isikutele maapealse digitaaltelevisiooni leviteenuse osutamises vastavalt siseriiklikes õigusnormides kindlaks määratud tingimustele.

69 Nii toimides rikkus Üldkohus nende sõnul kaalutlusõigust ja -ruumi, mis on liikmesriikidel üldist majandushuvi pakkuva teenuse määratlemisel.

70 Komisjon ja SES Astra leiavad, et selle väiteosa põhjendamiseks esitatud argumendid on osalt vastuvõetamatud ja osalt tulemusetud.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

71 Neljanda väite esimese osaga heidavad apellandid Üldkohtule sisuliselt ette, et ta tegi mitu hindamisviga seoses siseriiklike õigusnormidega, millest tulenevalt jättis ta tähelepanuta asjaolu, et siseriiklikus õiguses on maapealse digitaaltelevisiooni tugiteenus avaliku teenusena 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuse Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415) tähenduses selgelt määratletud.

72 Tuleb meenutada, et käesoleva kohtuotsuse punktis 50 viidatud Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast ilmneb, et mis puudutab Üldkohtu poolt liikmesriigi õigusele antud hinnangute analüüsi apellatsioonkaebuse raames, siis saab Euroopa Kohus üksnes kontrollida, kas seda õigust on moonutatud. Faktiliste asjaolude moonutamine peab toimikumaterjale arvestades olema ilmne, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hinnata.

73 Käesolevas asjas lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99 tagasi argumendid, millega apellandid väitsid, et komisjon oli eksinud, kui leidis, et kuna maapealse võrgu käitamise teenus ei ole selgelt määratletud avaliku teenusena, siis ei ole Altmarki esimene tingimus täidetud. Käesoleva kohtuotsuse punktist 98 nähtub, et need argumendid põhinesid peamiselt asjaolul, et Hispaania televisioon ja teleringhäälingu tugiteenus on Hispaania õigusnormide kohaselt avalikud teenused.

74 Tuleb aga tõdeda, et etteheite varjus, et nende õigusnormide hindamisel rikkus Üldkohus mitut õigusnormi, piirduvad apellandid – tõendamata vähimalgi määral faktide moonutamist – kriitika esitamisega seoses sellega, kuidas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100–102 tõlgendas siseriiklikku õigust ja eelkõige kuninga dekreedi 944/2005 12. lisasätet, eesmärgiga anda sellele alternatiivne tõlgendus ja seega saavutada faktide uuesti hindamine. Nad ei üritagi tõendada, et Üldkohus esitas järeldusi, mis on ilmselgelt vastuolus asjaomase siseriikliku õigusega, või et ta omistas sellele õigusele ulatuse, mida sel toimikumaterjale arvestades ilmselgelt ei ole.

75 Neil asjaoludel on apellantide argument siseriiklike õigusnormide väära hindamise kohta vastuvõetamatu.

76 Lisaks, kuna apellandid väidavad ka, et Üldkohtu hinnang viis kaalutlusõiguse, mis liikmesriikidele on üldist majandushuvi pakkuva teenuse määratlemiseks antud, eitamiseni, tuleb tõdeda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 95 leidis Üldkohus just, et liikmesriikidel on kõnealuse määratlusega seoses ulatuslik kaalutlusruum ja seega, et nende teenuste määratlemist liikmesriigi poolt saab komisjon vaidlustada vaid ilmse vea korral.

77 Sellega seoses ja nagu apellandid muu hulgas ka möönavad, otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 97 õigesti, et kontrolli käigus peab ta siiski veenduma, et järgitud oleks teatud miinimumkriteeriume, mis nõuavad eelkõige, et oleks olemas avaliku võimu akt, mis paneb asjaomastele ettevõtjatele üldist majandushuvi pakkuva teenuse osutamise ülesande, ja et see ülesanne oleks universaalne ja kohustuslik.

78 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 136 aga rõhutas, tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110, et apellandid ei olnud ühelgi hetkel suutnud kindlaks määrata, millised avaliku teenuse osutamise kohustused olid maapealse digitaaltelevisiooni võrkude käitajatele pandud kas Hispaania õigusnormide või käitamislepingutega, ja veel vähem on nad suutnud esitada selle kohta tõendeid.

79 Seega ei ole põhjendatud apellantide argument, mis tugineb asjaolule, et Üldkohus välistas põhimõtteliselt võimaluse, et maapealse võrgu käitamist saaks määratleda üldist majandushuvi pakkuva teenusena.

80 Järelikult tuleb neljanda väite esimene osa osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väiteosa

– *Poolte argumendid*

81 Käesoleva väite teise osa kohaselt ületas Üldkohus väidetavalt kõnealust üldist majandushuvi pakkuvat teenust määratleva siseriikliku õiguse analüüsimisel ilmselge vea piiri.

82 Apellandid heidavad Üldkohtule ette, et ta rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112 õigusnormi, kui ta kinnitas vaidlusaluse otsuse punkti 121 sisu, mille kohaselt kujutas konkreetse tugiplatvormi - käesoleval juhul maapealne platvorm - käitamise määratlemine avaliku teenusena endast ilmset viga Hispaania ametivõimude poolt. Üldkohus ei kaalunud ilmse vea olemasolu kõnealuse üldist majandushuvi pakkuva teenuse määratluses ja piirdus tõdemusega, et seda üldist majandushuvi pakkuvat teenust ei ole selgelt ja täpselt määratletud.

83 Apellantide sõnul jättis Üldkohus seega tähelepanuta, et liikmesriikide kaalutlusõigus võimaldab neil valida konkreetse üldist majandushuvi pakkuvate teenuste teostusviisi, nagu käesoleval juhul maapealse platvormi. Selles suhtes täheldavad apellandid vastuolu 26. novembri 2015. aasta kohtuotsuse Comunidad Autónoma del País Vasco ja Itelazpi *vs.* komisjon (T-462/13, EU:T:2015:902) punktiga 78, milles Üldkohus nende sõnul otsustas, et komisjon tuvastas vaidlusaluse otsuse punktis 121 vääralt, et Hispaania ametivõimud on teinud kõnealuse üldist majandushuvi pakkuva teenuse määratlemisel ilmselge vea. Apellandid väidavad seega, et kuna asjaomases piirkonnas esineb turutõrge, avalik huvi ja asjaomases liikmesriigi õigusaktis on ette nähtud universaalsuse eesmärk, sisaldab selle teenuse määratlus olulisi elemente selle määratlemiseks üldist majandushuvi pakkuva teenusena.

84 Komisjon ja SES Astra on seisukohal, et käesolev väiteosa on vastuvõetamatu.

– Euroopa Kohtu hinnang

85 Neljanda väite teises osas kritiseerivad apellandid sisuliselt vaidlustatud kohtuotsuse punkti 112, milles Üldkohus tuvastas, et vaidlusaluse otsuse punktist 121 ilmneb, et maapealse platvormi käitamise määratlemine avaliku teenusena kujutab endast ilmset viga Hispaania ametivõimude poolt.

86 Tuleb märkida, et käesolev väiteosa kujutab endast uut argumenti, mida Üldkohtule kaalumiseks ei esitatud ja mis on apellatsiooniastmes seega vastuvõetamatu.

87 Nimelt nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 112, et apellandid ei ole vaidlusaluse otsuse punkti 121 vaidlustanud.

88 Euroopa Kohtu praktika kohaselt piirdub aga apellatsiooniastmes Euroopa Kohtu pädevus hinnangu andmisega õiguslikule lahendusele, mis anti esimeses kohtuastmes läbivaieldud väidetele (kohtumäärus, 16.2.2017, Monster Energy *vs.* EUIPO, C-502/16 P, ei avaldata, EU:C:2017:139, punkt 5 ja seal viidatud kohtupraktika).

89 Järelikult tuleb käesoleva väiteosa toetuseks esitatud argument vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta.

Kolmas väiteosa

– Poolte argumendid

90 Käesoleva väite kolmas osa tugineb õigusnormi rikkumisele seoses sellega, et Üldkohus moonutas siseriiklikku õigust, see tähendab Hispaania telekommunikatsioonituru komisjoni ringkirja 1/2010, mis kujutab endast kõnealuse teenuse laadi hindamise elementi.

91 Apellandid heidavad Üldkohtule ette, et ta lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109 tagasi nende argumendi, mis tugines ringkirjale 1/2010, kuna seda dokumenti ei olnud kohtule esitatud. See toob nende sõnul kaasa vastuolu selle punkti teiste põhjendustega, mis puudutavad siseriikliku õiguse tõlgendamist ja Euroopa Kohtu menetlusnorme, mistõttu on nende kaitseõigusi rikutud. Apellandid väidavad, et Üldkohus võttis menetlust korraldava meetme selleks, et komisjon esitaks teatud andmeid siseriikliku õiguse kohta, mille seas kõnealust ringkirja ei olnud. Nad rõhutavad, et selle dokumendi sisu ja siduvat laadi ei ole kohtuasja pooled vaidlustanud. Lõpuks tähendab asjaolu, et maapealse digitaaltelevisiooni tugiteenus on jäetud ringkirja 1/2010 kohaldamisalast välja, et seda teenust tuleb pidada avalikuks teenuseks.

92 Komisjon leiab, et kuna apellandid möönavad, et kõnealuse teenuse määratlus avaliku teenusena ei ole ringkirjas 1/2010 kajastatud, on raske mõista, kuidas on siseriikliku õiguse väidetav moonutamine asjakohane. Lisaks ei too apellandid välja, milles see moonutamine seisneb. Igal juhul ei ole Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109 mingit õigusnormi rikkunud.

93 SES Astra on seisukohal, et see väiteosa on vastuvõetamatu, sest apellandid ei too esile, miks on ringkirja 1/2010 kohaldamine vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseks asjakohane.

– Euroopa Kohtu hinnang

94 Kolmandas väiteosas heidavad apellandid Üldkohtule sisuliselt ette, et ta lükkas ekslikult tagasi nende argumendid ringkirja 1/2010 kohta, kuna seda dokumenti ei olnud kohtule esitatud, olgugi et Üldkohus oleks saanud kõnealuse ringkirja esitamist nõuda.

95 See väiteosa ei ole tulemuslik. Nimelt nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 109, et Üldkohus ei lükanud ringkirja 1/2010 käsitlevaid apellantide argumente tagasi üksnes põhjusel, et seda dokumenti ei olnud talle esitatud, vaid ta leidis täiendavalt, et need argumendid ei tõendanud, et maapealse võrgu käitamise teenus oli määratletud avaliku teenusena 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuse Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415) tähenduses. Apellandid ei esita aga ühtegi konkreetset argumenti selle seisukoha vaidlustamiseks.

96 Kuna kolmanda väitega nõustuti, tuleb vaidlustatud kohtuotsus sel alusel tühistada.

Hagimenetlus Üldkohtus

97 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu teise lause kohaselt võib Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse tühistamise korral teha asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab. Käesoleval juhul on see nii.

98 Sellega seoses piisab, kui märkida, et käesoleva kohtuotsuse punktides 60–62 esitatud põhjendustel tuleb vaidlusalune otsus oluliste menetlusnormide rikkumise tõttu tühistada.

Kohtukulud

99 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on sätestatud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus tegi ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

100 Kuna apellantide kaebus rahuldati ja vaidlusalune otsus tühistati, tuleb apellantide kohtukulud, mis tekkisid seoses käesoleva apellatsioonkaebusega ja menetlusega esimeses kohtuastmes, vastavalt nende nõudele välja mõista komisjonilt, kes ühtlasi kannab ise enda kohtukulud.

101 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 140 lõike 3 kohaselt kannab SES Astra kui menetlusse astuja Üldkohtus ja Euroopa Kohtus ise enda kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 26. novembri 2015. aasta kohtuotsus Comunidad Autónoma de Galicia ja Retegal *vs.* komisjon (T-463/13 ja T-464/13, ei avaldata, EU:T:2015:901).**

2. **Tühistada komisjoni 19. juuni 2013. aasta otsus 2014/489/EL riigiabi SA.28599 (C 23/2010 (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)) kohta, mida Hispaania Kuningriik andis maapealse digitaaltelevisiooni kasutuselevõtuks äärealadel ja vähem linnastunud piirkondades (väljaspool Castilla-La Manchat).**

3. Mõista Comunidad Autónoma de Galicia (Galicia autonoomne piirkond, Hispaania) ja Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal) kohtukulud, mis tekkisid seoses käesoleva apellatsioonkaebusega ja menetlusega esimeses kohtuastmes, välja Euroopa Komisjonilt.

4. Jätta SES Astra SA kohtukulud tema enda kanda.

Allkirjad